

สี่พันตร

บทที่ 17

ร่างบางในชุดเสื้อแพรแขนยาว กระโปรงยาวกรอมเท้าที่ก้าวเข้ามาในห้อง ทำให้ทั้งครูและลูกศิษย์ที่กำลังร้ายรำตามจังหวะเพลงหยุดชะงัก สีหน้าของครูพร กระด้างขึ้นทันที

ครูพรหันไปหาสาว ๆ “เอาละ พอก่อน ซูลีปิดเทปซิ”

ซูลีทำตามคำสั่ง พอเสียงเพลงหยุด สาว ๆ ก็ผละจากตำแหน่ง รีบเข้ามาดมที่ตั้งเครื่องตีและของขบเคี้ยว ครูพรหันมาหาผู้มาใหม่ เธอถามว่า “หยุดกันทำไมคะ ฉันแค่เข้ามาแอบดูเท่านั้น”

“ไม่เป็นไร กำลังจะถึงเวลาพักกันอยู่แล้ว”

“ฉันเพิ่งเดินมาจากห้องซ้อมรำของครูเจสียวคะ”

คำว่า “ฉัน” ที่สาวน้อยใช้แทนตัวเอง ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ที่ครูพรไม่ชอบเลย พุดอย่างห่างเหิน

“เวลาใกล้เข้ามาทุกทีเราเลยต้องแบ่งกันสอน เด็ก ๆ แต่ละคนมาจากคนละที่คนละทาง ถึงแม้ว่าต่างก็รำไทยกันเก่ง ๆ แต่ก็ต้องมาฝึกซ้อมกันอย่างหนัก ฉันเคียวเซ็งเต็มทีเพราะไม่เคยเสียชื่อเสียงเลย เด็กที่ฉันฝึกซ้อมออกงานใหญ่ไม่เคย ทำให้ขายหน้ามาก่อน”

“ครูต้องมาเสียเวลาเริ่มต้นกับฉันใหม่... ต้องขอโทษด้วยค่ะ”

“ก็มันจำเป็นนี่นะ จะทำอย่างไรได้ในเมื่อมันเป็นคำสั่ง”

คำพูดที่แสดงความไม่เป็นมิตรทำให้คนฟังนิ่งอึ้งไป

“ฉันจะเรียนให้เร็ว ไม่ทำให้ครูผิดหวังค่ะ”

สีหน้าครูพรบอกความไม่เชื่อถือ “งั้นมาดูกันดีกว่า เธอลองรำตามเพื่อน ๆ ฉันจะดูหน่วยก้านว่าเธอทำได้แค่ไหน”

เธอหันไปเรียกลูกศิษย์ให้กลับมาประจำตำแหน่ง สาวหนึ่งเปิดเครื่องเสียงแล้ววิ่งมาประจำที่ อีกชั่วครูเสียงเพลงก็ดั่งขึ้น ร่างทั้งสี่เคลื่อนไหวตามจังหวะทำนองของเซ็งสวิงที่ค่อนข้างเร็ว ก้าวเท้าหมุนตัวด้วยท่าที่แคล่วคล่อง ครูพรหันมาชี้ที่หญิงสาวด้วยสีหน้าเข้มงวดเป็นเชิงสั่งให้เธอทำตามเพื่อน ๆ หญิงสาวก็ปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย

สาวนาฏศิลป์เริ่มรำผิดจังหวะเพราะมัวแต่สนใจเพื่อนใหม่ที่พยายามรำตาม ผิดบ้างถูกบ้าง ครูสาวใหญ่จึงเอ็ดอึง

“พวกเธอมีสมาธิหน่อย ทำเหมือนทิพย์ไม่ได้อยู่ที่นี้ซิ”

สาว ๆ อีกกลุ่มหนึ่งเพิ่งจบการฝึกซ้อมเดินจะผ่านไป พอเห็นร่างในชุดยาวกำลังทำท่ารำผิด ๆ ถูก ๆ ก็จุดกันดู อภิรดี เดินอ้อมไปข้างหลัง ทำท่าล้อเลียนอยู่ข้างหลังคนที่เป้าหมาย ทำให้คนอื่น ๆ รวมทั้งนาฏศิลป์ที่กำลังร้ายรำ ขำท่าทางล้อเลียนของอภิรดี จนหัวเราะตามกัน

ทิพย์หยุดหันมองเก้อ ๆ

“คุณน้อยรำสวยจังเลย....” อภิรดีแก้มปรบมือหัวเราะเยาะหยัน ทำให้เพื่อน ๆ กลุ่มของเธอทำตาม หญิงสาวได้แต่ยิ้มกระตัก คำเรียก “คุณน้อย” ทำให้เธอสงสัย

ครูพรเอ็ดว่า “พวกเธอทำอะไร ซ้อมเสร็จแล้วก็ไปพักซิ มายุ่งอะไรตรงนี้”

“พวกหนูอยากมาดูคะ รำสวยอย่างนี้เอง ถึงได้มาเป็นทูตวัฒนธรรมกับพวกเราได้โดยไม่ต้องผ่านการคัดเลือก”

“แต่ว่าฉันเพิ่งหัดรำเป็นครั้งแรกนะคะ แล้วครูก็พูดว่าแค่จะดูหน่วยก้านเท่านั้น”

“ก็นาน...นะซิ... หน่วยก้านคุณน้อยดีมากจริง ๆ”

“ใครคือคุณน้อยคะ”

คำตอบคือเสียงหัวเราะ ไบหน้าอ่อนใสยังระบายยิ้มแม้ไม่เข้าใจ ครูพรตัดบทด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“พวกเธอออกไปก่อน แล้วห้ามใครก่อกวนเวลาซ้อมรำอีก เราไม่มีเวลาจะเล่นกันแล้วนะ อีกไม่กี่วันก็จะเดินทางกันแล้ว”

“น่าจะมีรำจิวประยุกต์ เพราะว่าท่าทางคุณเธอเหมาะสมควรมาก”

“ถูกของเดือน” เพื่อน ๆ สนับสนุนด้วยเสียงหัวเราะ

ทิพย์มองสาวสวยที่ข้างล้อเลียน

“เธอชื่อเดือน... หรือคะ”

“แสงเดือน” เจ้าหล่อนตอบด้วยสีหน้าทะนงทำท่าย

ทิพย์ยิ้มให้ ในวัยที่เท่าเทียมกัน รอยยิ้มของเธอกลับอ่อนโยน เอื้อเอ็นดูเพื่อน ๆ ที่พร้อมจะหัวเราะเยาะเธอตลอดเวลาเหล่านี้

“ออกไปได้แล้ว” ครูพรเร่ง สาว ๆ กลุ่มที่เพิ่งเข้ามา หันมาทิ้งเสียงหัวเราะก่อนจะพากันออกจากห้อง

“เอาละ มาซ้อมกันต่อ” ครูพรส่งเสียง

ทิพย์ไม่สบายใจที่ต้องรำตามเพื่อน ๆ อย่างไม่รู้ทิศทาง ใครคนหนึ่งจับมือเธออย่างปลอบ เป็นหญิงสาวผู้มีนามว่าอุษานั่นเอง

“รำตาม ๆ กันไปก่อน แล้วตอนกลางคืนฉันจะช่วยสอนให้”

“ขอบใจคะ อุษา” ดวงตาของ “ทิพย์” สะท้อนประกายลึก ๆ

ทิพย์ถูกเรียกไปฝึกรำกับครูเจสียวในเวลาบ่าย ทำรำซัดชาติตรี ยิ่งยากสำหรับเธอผู้ซึ่งไม่คุ้นเคยกับศิลปะการรำไทยมาก่อน อนงค์นาฏ

แสงเดือน อภิรดี และพิสมัย ร่ำอย่างคล่องแคล่วสวยงาม เมื่อจบ การฝึกซ้อม แสงเดือนและอภิรดีจึงเพื่อนอีกสองคนจากไปโดยไม่ยอม พุดจาด้วย แต่จับกลุ่มพูดหัวเราะคิกคักกระซิบกระซาบมองมา

ครูเจลียวเข้ามาลูบหลังอย่างให้กำลังใจ “อดทนหน่อยนะทิพย์ รัชต์ชาติรอออกจะยาก ถ้าหนูรำไม่ได้ก็เลือกรำอย่างอื่น ยังมีการ แสดงอีกหลายชุดเพราะว่าเราจะแสดงกันหลายงานทีเดียว”

“ค่ะ ครู ฉันจะอดทนเพราะว่าอยากจะทำได้อย่างเพื่อน ๆ”

“แต่ท่าทางหนูน่าจะเป็นเร็วนะคะ หนวยก้านดี ตัวอ่อน มือแขนอ่อนไม่แข็งกระดกกระเดกเช่นไม่ไปอย่างทีกลัวกันเลย”

“ครูและครูพรคงจะหนักใจกับฉันมากใช่ไหมคะ”

“ก็มีบ้างค่ะ เพราะว่าเราจัดการแสดงวางตัวกันไว้อย่างดีแล้ว และเวลาก็เหลืออีกไม่มาก พอจู่ๆ มีคำสั่งให้รับหนูไว้อีกคน ทุกคน ก็เลยงกกันไปหมด” ครูเจลียวเหลือบตามองซ้ายขวา ก่อนจะจับแขนเธอ ยื่นหน้าเข้ามากระซิบฟ้องว่า

“ครูพรหัวเสียใหญ่เลย”

“ครูพรตั้งใจทำงานมาก สมควรจะหัวเสียเพราะฉันแล้วละค่ะ”

“แล้วทำไมหนูถึงอยากมาเข้ากลุ่มนาฏศิลป์ล่ะคะ” ครูเจลียวถาม อย่างอยากรู้ พอไม่ได้รับคำตอบ เธอก็คาดเดาเอาเอง

“เป็นเพราะงานนี้ท่านนายพลจะเดินทางด้วยใช่ไหมคะ”

ทิพย์ได้แต่หัวเราะขำๆ แทนคำตอบ

“มิน่าล่ะ” ครูเจลียวไม่มีท่าทีต่อต้าน ซ้ำยังให้ท้ายด้วยการ จับคางเธออย่างชื่นชม “แต่หนูก็สวยจริงๆ มิน่าซิท่านถึงรักถึงหลง... ประจบเอาใจไว้ให้ดีๆ นะหนูนะ ถ้าได้ดีแล้วนึกถึงครูบ้างก็แล้วกัน”

เพราะเหตุนี้กระมังครูเจลียวจึงได้ติดกับเธอนัก เข้าใจว่าเธอเป็น ที่โปรดปรานพอที่จะทำอะไรได้ตามใจชอบ เช่นแทรกเข้ามาในกลุ่ม นาฏศิลป์ซึ่งคนอื่น ๆ ถูกคัดเลือกมาอย่างยากเย็น เพื่อที่จะร่วมเดินทางไป งานพิธีที่มีเกียรติ กับคณะตัวแทนของประเทศไทย ซึ่งท่านนายพลไชยันต์ มีส่วนรับผิดชอบดูแลอยู่

หญิงสาวถอนใจ “ฉันจะไม่ลืมครูค่ะ”

สาว ๆ นิ่ง ๆ นอน ๆ ดูโทรทัศน์ หลังจากรับประทานอาหารมื้อค่ำ ทิพย์ พยายามทำตัวให้กลมกลืนกับกลุ่ม แสงเดือนและอภิรดีซุบซิบ หัวเราะคิกคักกันอยู่หน้าต่าง ชุดลึกลงไปแล้วหันมาบอกว่า

“ทิพย์ พี่ชายเธอยืนอยู่ตรงนี้ เขามีอะไรจะพูดกับเธอกระมัง”

“หรือคะ คงไม่มีอะไร เขาคงไม่รู้จะทำอะไรมากกว่า”

“เอ... หรือว่าจะมาแอบมองพวกเรา” พิสมัยหัวเราะ ลุกมาที่ หน้าต่าง “พี่ชายทิพย์นี่ตัวโตจังเลย เสียแต่ไม่ยอมยิ้มยังกับทำต่อมยิ้ม หายไปอย่างนั้นแหละ”

“ต่อมยิ้มอะไรคะ” เธอสงสัย

“ศัพท์ใหม่ นะ... ว่าแต่เขาเคยพูดเล่นบ้างไหม”

“น้อยมากค่ะ... เขาค่อนข้างจะดู”

“มีแฟนหรือยัง”

“ไม่เห็นเขามีนะค่ะ”

“ใครจะยื่นโบสมัครหรือ” อภิรดีถามยิ้มๆ “แต่ว่าฉันไม่เอา ด้วยหรอก ถ้าต้องอยู่กับคนหน้าตาไร้ความรู้สึกอย่างนี้ ฉันต้องเป็น โรคประสาทตายแน่เลย”

“เธอพูดอย่างนั้นเพราะว่าเขาไม่สนใจเธอนะซิ” ชุดีตักคอก อีกฝ่ายเซ็ดหน้า “ฉันไม่ได้อยากให้ใครมาสนใจสักหน่อย” เพื่อนๆ พากันหัวเราะ “ขอให้จริงเถอะ ก็เมื่อตอนกลางวัน เธอยังพูดเลยว่าเธอหล่อล่ำยังกับพระเอกหนังเลย”

“ซี! ยังไงๆ ฉันก็ไม่คิดจะเป็นครอบครัวเดียวกับทิพย์หรอก”

“ยังไงๆ เธอก็เป็นไม่ได้หรอกค่ะ” ทิพย์พูดยิ้มๆ

อภิรดีค้อนขยับ

อุษาดึงมือเธอ ชักชวนว่า

“ไปหัดรำกันดีกว่าทิพย์ พรุ่งนี้เธอจะได้ตามพวกเราทัน”

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างว่าง่าย พอหันออกมาเธอก็ถามว่า

“ทำไมอภิรดีชอบเรียกฉันว่าคุณน้อยล่ะคะ”

“อ้อ... อย่าไปสนใจเลย”

“มันหมายความว่ายังไงหรือคะ”

“เอ่อ... พวกเขาคงหมายถึงเมียน้อยนะ ทิพย์”

คนฟังได้แต่นิ่ง

“พวกเราไม่ถือหรอกไม่ว่าเธอจะเป็นอะไร”

“ขอบใจนะอุษา”

ชุดีและวัลภา ตามมาช่วยฝึกสอนด้วย ทิพย์ที่รำอยู่ตรงกลางจึง เห็นแบบอย่างชัดเจนไม่ว่าจะหมุนตัวไปทางไหน ท่าแข็งสวิงมีจังหวะลีลา และความคล่องตัว การโยกย้ายร่างกายก้าวเท้าตามจังหวะขณะที่หมุนตัว เข้าหากันบ้างแยกจากกันบ้าง เมื่อทำด้วยความมั่นใจและพร้อมเพรียง จึงสวยงามน่าดู แต่หากพูดถึงความยากแล้วจะอย่างไรก็เทียบไม่ได้ กับศิลปะการรำรำของโสฬส ที่เธอเคยทำมาก่อน ซึ่งต้องใช้ทั้งสมาธิ และพลังกำลัง ดังนั้นชั่วเวลาไม่นาน ทิพย์ก็เรื้อนรู้และทำได้คล่องแคล่ว

ราวกับได้ฝึกซ้อมมานาน

เพื่อน ๆ ชมกันว่า “เก่งจังเลย ทิพย์ทำตามได้หมดแล้ว”

“พรุ่งนี้จะลืมหือเปล่าก็ยังไม่รู้เลยคะ”

“ท่าทางเธอดีมากเลย ยิ่งกับเป็นนางรำอาชีพ”

“ขอบใจคะ”

วัลภาพูดว่า “แต่ซัดชาติแล้วก็มีโหราห์ร้ายมากมาก ต้องฝึกกันเป็นเดือนเธอคงทำไม่ได้หรอก เธอมารำแข่งแทนฉันดีกว่า ฉันแข่งเกินไปแล้วครูพรก็เข้มงวดมาก โห... ต้องยกแขนยกขาเท่า ๆ กันหมดทุกคน ใครจะไปทำได้”

“อ้าว ถ้าให้ทิพย์รำแทนแล้วเธอจะรำอะไรละวัลภา”

“ฉันยังมีเพื่อนเทียบอีก เวลารำปิดไฟมืด ไม่เห็นหรือว่าใครรำสวยหรือว่าไม่สวย”

เพื่อน ๆ พากันหัวเราะ

ยังไม่ดีก็เมื่อเพื่อน ๆ จากไปทิ้งเธอไว้คนเดียว ไบหน้าอ่อนใสระบายยิ้มถูกแทนที่ด้วยความเคร่งขรึมหม่นหมอง

เธอทรุดกายลงนั่ง... ภารกิจที่ได้รับมอบหมาย กลับมากอดต้นบีบเค้นให้รู้สึกหนักอึ้ง เธอหลับตาสำรวจจิตใจ แต่จะอย่างไรก็ถูกตามรบกวนด้วยความทรงจำในเหตุการณ์ที่ผลักดันให้เธอต้องมาอยู่ที่นี้

ท่านหญิงศศิประภา พระญาติของพระอัครชายา สิ้นชีพตักษัยด้วยยาพิษจากพิษ นางระพีที่ถูกส่งกลับโสฬสพร้อมขบวนส่งพระศพพอถูกซึกฟอกมากเข้า ก็รายงานถึงสมุณไพโรหยาภที่พระชายา และนางกำนัลชาวหัสดินแฉะเก็บจากป่า...!

เป็นเรื่องพูดกันโดยไม่มีหลักฐานยืนยันว่าการปรุงยาพิษจากพิษเป็นศาสตร์ลับของราชสกุล..! หัสดินไม่อาจวินิจฉัยการตายอย่างถูกต้อง แต่หมอลวงของโสฬส เมื่อได้รับคำสั่งจากองค์ชายอนุชิตให้ทำการชันสูตรโดยเฉพา ได้ชี้ชัดสาเหตุการตายออกมาตรงตามข้อสงสัย

องค์ชายอนุชิต ทรงรับสั่งเคร่งเครียด

“สุดาวดี ต้องมีแผนการร้ายร่วมกับเจ้านัทัศน์และเจ้ามณฑุร อย่างแน่นอน”

องค์ชายตรีจึงมีรับสั่งให้เธอเข้าเฝ้า ณ ที่นั้น องค์ชายอนุชิต และ ชลัมภู ต่างกอดต้นบังคับเธอด้วยคำพูดและสายตาดูตันเข้มงวด สूरเสียงของเสด็จล่ง ทรงบัญชาคล้ายสายฟ้าฟาดลงกลางหัวใจ

“...เจ้าต้องไปหัสดิน... ส่งน้องสาวเจ้าไปรับใช้พระแม่จันทราในสวรรค์ อย่าปล่อยให้นางทำให้ราชสกุลเสื่อมเสียมัวหมอง...”

หลุดแค้นน้อยบรรจยาพิษร้าย ถูกวางลงบนมือบางที่สิ้นเทา... พระบัญชาของพระองค์ เป็นประกาศิตที่ต้องปฏิบัติแม้ด้วยชีวิต..!

“...โสมโสภณ งานครั้งนี้มีผลถึงความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นรัฐไม่ว่าเจ้าจะทำงานสำเร็จหรือไม่ก็ไม่อาจให้ใครจับได้เป็นอันขาด...”

เธอเข้าใจความหมาย กัมกรานบังคมทูล “...หลานยอมสละชีวิตจะไม่ให้พระองค์ต้องกระทบกระเทือนมัวหมองเพคะ...”

“...หากว่าจำเป็น ยานี้ไม่ใช่เฉพาะสำหรับสุดาวดีเท่านั้น...!”

“...หม่อมฉันน้อมรับใส่เกล้า... ขอบพระทัยเพคะ.....”

ทั้งบริเวณเงียบสงัด ท้องฟ้าสว่างสดใส เป็นคืนใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงที่ปลอดโปร่งไร้เมฆ จันทร์เต็มดวง ณ ท้องฟ้าไหนก็ดูงดงามไม่แตกต่างกัน แต่ความรู้สึกของเธอกลับอ้างว้างหดหู่

ยามนั้นท่านแม่เมื่อทรงทราบก็ได้แต่กรรแสง

ตกตึกเมื่อเธอผวาตื่น ก็ได้เห็นวรกายบอบบางของพระนางประทับนั่งอยู่ที่ข้าง ๆ พระแท่นบรรทม จ้องมองลอดยาพิษบนพานทองด้วยน้ำพระเนตรหลังริน พระนางดาราวดีมีความรู้เรื่องยาพิษเป็นอย่างดี ทรงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากยานี้ถูกใช้กับพระธิดา.....

“...ยานี้ไม่ทำให้ทรมาณ แต่จะเคลื่อนไหวไม่ได้ก่อนจะหลับไหลไร้ความรู้สึกและเสียชีวิตในสามวันโดยไม่มีใครรู้สาเหตุ.....”

เธอและพระมารดาตกอยู่ภายใต้การควบคุมเข้มแข็งโดยองครักษ์และทหารหน่วยพิเศษภายใต้การบังคับบัญชาขององค์ชายอนุชิต แม้เมื่อประทับอยู่ในพระตำหนักก็ไม่มีอิสระจะทำตามใจ ไม่แตกต่างจากนักโทษที่ถูกกักกัน ทั้งยังไม่อาจส่งข่าวคราวใดๆ ออกไปภายนอก

จากกันครั้งนี้จะได้กลับสู่อ้อมพระอุระหรือไม่ยังเป็นที่ยังสงสัย และคนที่ต้องชอกช้ำที่สุดก็คือพระมารดา ที่อาจจะต้องสูญเสียลูกสาว... ถ้าไม่ใช่คนใดคนหนึ่งก็อาจเป็นทั้งสองคน...!

ต่ำลงไปเบื้องล่าง ร่างสูงใหญ่ยืนหนึ่ง แม้นไม่ได้มองขึ้นมาแต่เขาก็รู้ว่าเธออยู่ที่ตรงนี้

ตลอดเวลากว่าเดือนที่ได้ร่วมกันปฏิบัติภารกิจฝึกฝนซึกซ้อมแผนการเดินทางครั้งนี้ ชลัมภู คอยติดตามอย่างเข้มงวดใกล้ชิด ไม่ว่าจะไปไหน โสมโสภณก็รู้สึกถึงกระแสกดดันจากร่างใหญ่ ไบหน้ากระด้างที่มีประกายตาชิงชัง

เขาจะคอยเฝ้าดูจนเธอปฏิบัติภารกิจนี้ลุล่วงตามพระบัญชา.....